

Sygn. akt IV CSK 350/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z wniosku D. K. i R. K.
przy uczestnictwie P. G., A. G. i R. G.
o zasiedzenie nieruchomości,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika P. G. na rzecz wnioskodawców D. K. i R. K. kwoty po 900 (dziewięćset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika P. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ca [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił naruszenie art. 172 k.c. przez orzeczenie nabycia spornej nieruchomości w drodze zasiedzenia przez posiadacza zależnego nieruchomości, posiadającego ją na podstawie użyczenia; art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i w konsekwencji dokonanie oceny

dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, przez uznanie, iż doszło do zasiedzenia nieruchomości pomimo braku przedstawienia bezpośrednich, nie pozostawiających wątpliwości dowodów przez stronę przeciwną oraz pominięcie dowodów przeciwnych, w tym nieuwzględnienie treści zeznań samego wnioskodawcy D. K. oraz zeznań P. B. w zakresie charakteru posiadania i ewentualnie innej niż przyjęta w rozstrzygnięciu daty sprzedaży nieruchomości bez zachowania odpowiedniej formy; art. 21, art. 64 ust. 1-3 Konstytucji RP przez naruszenie prawa własności uczestnika wskutek orzeczenia zasiedzenia nieruchomości przez posiadacza zależnego nieruchomości, posiadającego sporną działkę na podstawie użyczenia.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów wskazanych w zarzutach skargi kasacyjnej.

Nadmienić należy, iż w świetle art. 393³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Według wiążących w postępowaniu kasacyjnym ustaleń faktycznych Sądów *meriti* (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) na nieruchomości - co do której zostało stwierdzone zasiedzenie przez poprzednika prawnego wnioskodawców T. K. z dniem 1 stycznia 2011 r. - uczestnik P. G. w celu przystosowania przedmiotowej nieruchomości, nabytej wraz z żoną w dniu 16 lutego 1978 r. do prowadzenia działalności gospodarczej w postaci warsztatu samochodowego, zaciągał w dniu 12 sierpnia 1977 r. kredyt w Banku Spółdzielczym w K. w wysokości 60 000 zł, którego jednak nie spłacał. W dniu 25 września 1980 r. zmarła jego żona i to spowodowało zaprzestanie prowadzenia przez niego działalności na tej nieruchomości. Pod koniec 1980 r. uczestnik zawarł z T. K. nieformalną umowę sprzedaży tej nieruchomości i mu ją wydał. Ceną sprzedaży była należność wynikająca z dotychczas niespłaconego przez uczestnika kredytu. T. K. spłacił to zadłużenie, po czym Bank wydał mu skrypt dłużny. Po przekazaniu mu przez uczestnika spornej działki, dostosował on istniejący warsztat samochodowy do potrzeb warsztatu stolarskiego, w którym ulokował maszyny i prowadził działalność stolarską. T. K. dysponował tą nieruchomością i decydował o jej przeznaczeniu, w tym zezwolił okolicznemu pszczelarzowi na postawienie uli, jak również udostępnił część tej działki na potrzeby parkingu przykościelnego, a także doprowadził kanalizację i prąd. Od chwili przekazania mu tej nieruchomości, uczestnik P. G., jak i pozostali spadkobiercy jego żony nie pojawiali się na jej terenie i nie wykonywali tam żadnych aktów posiadania.

W takich okolicznościach faktycznych brak podstaw do uznania, iż zaskarżone orzeczenie jest wynikiem oczywistych błędów w zastosowaniu prawa procesowego i prawa materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1804, ze zm., w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1667).

jw

l.n